

лото му, се явявало таинствено сияние, което свѣтѣло до зори.

И той се залута отново, излѣзе изъ полутъмнитѣ предверия, изъ коридоритѣ, като зълъ духъ, като нежитѣ, съ лѣвото рамо малко приведено надолу, пригърбенъ, сломенъ, остарѣлъ... Коситѣ му бѣха вече съвсемъ побѣлѣли, бузитѣ му бѣха хлѣтнали, очитѣ му блестѣха като въ треска...

Стражата, която го срѣщаше, изплашено се дръпваше на страна и се прекръстваше. А той отминаваше, безъ да забележи никого, втренченъ въ нѣщо невидимо, като говорѣше самъ на себе си, и отъ време на време правѣше странни движения въ въздуха. Кому се заканваше? На Анри? на Монферато? На Ласкарисъ?

Зората свари царя седналъ на креслото си, съ оброчена на гърдитѣ глава. Той бѣше леко задрѣмалъ. Вѣтрътъ, който влизаше отъ отворения прозорецъ, леко развѣваше дългитѣ му сребристи коси.

Нѣкой тихо похлопа. Втори, трети пѣтъ. Най-сетне Калоянъ се стресна, отвори очи. Потрепера отъ студъ и стана. Около очитѣ му се виеха дълбоки сини кръгове. Лицето му бѣ бледо като на мъртвецъ.

Челникътъ Радулъ събщи, че великиятъ логотетъ князь Белота го търси и чака вънъ.

Царътъ поотърси плещи, потри рѣще и почувствува какъ страшната умора, която вдървяваше членоветѣ му изчезва. Кошмаритѣ на ноцѣта се бѣха загубили заедно съ последнитѣ сѣнки на утринния здрачъ. Новъ потокъ отъ бодростъ и сила прелѣ въ жилитѣ му.

Защо го търсѣше Белота толкова рано?

Князътъ влѣзе въ стаята замисленъ, съ разстроено лице. Личеше, че е преживѣлъ нѣщо много неприятно.

Калоянъ го покани да седне, поръча да имъ донесатъ нѣщо за ядене и го загледа мълчаливо.

Стодникътъ донесе месо и вино, следъ това тихо се оттегли.

— Е, какво има? — раздражение и нетърпение трѣпнаха въ гласа на царя. По-рано той леко понасяше и най-